

DEGOŠAIS KRŪMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 18:3, 4; 2. Moz. 3:1–22; 1. Moz. 22:11, 15–18; 2. Moz. 6:3; Joēla 2:32; 2. Moz. 4:1–31; 1. Moz. 17:10, 11.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Tas Kungs sacīja: ‘Vērodams esmu vērojis Manas tautas bēdas, kādas tai ir Ēģiptē. Viņas brēkšanu par tās uzraugiem Es esmu dzirdējis, jo Es zinu viņu ciešanas. Es esmu nolaidies, lai viņus izglābtu no ēģiptiešu rokām un tos izvestu no šīs zemes uz labu un plašu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek” (2. Moz. 3:7, 8).

Dieva aicinājums bieži maina mūsu dzīves virzienu. Tomēr, ja mēs sekojam šim aicinājumam, mēs atklājam, ka Dieva ceļš vienmēr mums ir labākais ceļš. Tomēr dažreiz – sākumā – nav viegli pieņemt Dieva aicinājumu.

Tā tas bija Mozum, kad Dievs viņu aicināja, īpašā veidā pie degoša krūma satiekoties ar Kungu. Lai vai cik Mozus pārzināja dabas likumus, viņš noteikti saprata, ka tas, ko viņš redz, ir brīnums, un tas noteikti piesaistīja viņa uzmanību. Nav šaubu, Kungs viņu aicināja konkrētam uzdevumam. Jautājums bija šāds: vai viņš atbildēs aicinājumam, nebaidoties no radikāli jaunajām pārmaiņām viņa dzīvē, ko šis aicinājums nesīs? Sākumā viņš nebija īpaši atsaucīgs.

Jūs noteikti varat atcerēties gadījumus, kad jums bija konkrēti mērķi, bet Dievs šos plānus izmainīja. Tā ir taisnība, ka mēs varam būt noderīgi Dievam daudzos veidos, taču sekot Dieva aicinājumam savā dzīvē un īstenot to, uz ko Viņš mūs vada, noteikti ir ceļš uz vislielāko gandarijumu. Iespējams, tas ne vienmēr ir viegli, un tas nebija viegli arī Mozum, bet cik muļķīgi ir iet savu ceļu, ja Dievs mūs aicina citā virzienā.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. jūlijā.

Degošais krūms

Pēc tam, kad Mozus aizbēga uz Midiānu, viņam bija samērā viegla dzīve. Viņš apprecējās, viņam bija divi dēli Gēršoms un Ēliezers (2. Moz. 18:3, 4), un viņš bija daļa no Jetrus plašās ģimenes—Jetrus bija viņa sievastēvs un priesteris Midiānā. Viņš pavadīja 40 mierīgus gadus, būdams gans tāpat kā Dāvids (2. Sam. 7:8), baudot Dieva klātbūtni, it īpaši veidā, kā tā atklājas dabā.

Tomēr šis laiks Mozum nepagāja, vienkārši ostonot puķes (vai varbūt tuksneša kaktusus?). Šie gadi kopā ar Kungu viņu mainīja un sagatavoja vadītāja lomai. Dievs arī izmantoja Mozu šajā klusajā tuksnesī, lai viņš, Dieva iedvesmots, uzrakstītu divas no vecākajām Bībeles grāmatām: Ījaba grāmatu un 1. Mozus grāmatu (sk. Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 251. lpp.; Francis D. Nichol, et al., eds., The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 1140. lpp.). Mozus arī saņēma no Dieva būtiskas atziņas par lielo cīņu, radīšanu, grēkā krišanu, plūdiem, sentēviem un, pats galvenais, par pestīšanas plānu. Tādējādi Mozus palīdzēja nodot visai cilvēcei patiesās zināšanas par dzīvo Dievu, mūsu Radītāju un Uzturētāju, kā arī zināšanas par to, ko Dievs dara, ņemot vērā grēku, kas uz šīs planētas ir nodarījis postu. Bībelei un pestīšanas vēsturei ir maz jēgas, ja nav svarīgā pamata, ko Mozus mums iedvesmas iespaidā ir atstājis, īpaši 1. Mozus grāmatā.

Izlasi 2. Moz. 3:1–6. Kāda nozīme varētu būt tam, ka Kungs stādījās priekšā Mozum kā “Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs”? _____

Mozus redzēja, ka degošo krūmu neaprija uguns, un tāpēc viņš saprata, ka redz brīnumu un ka tieši viņa priekšā jānotiek kaut kam dramatiskam un svarīgam. Kad viņš piegāja tuvāk, Kungs lika viņam novilkt kurpes kā dziļas cieņas izpausmi, jo Dieva klātbūtne padarīja šo vietu svētu.

Kungs stādījās priekšā Mozum kā “Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs” (2. Moz. 3:6). Kungs šiem sentēviem bija apsolījis, ka viņu pēcnācēji iemantos Kānaānu, par ko Mozus noteikti zināja. Tādējādi jau pirms apsolījuma izteikšanas Dievs pavēra Mozum logu uz to, kas notiks un kāda būs viņa loma.

Mozum vajadzēja 80 gadus, pirms Dievs nolēma, ka viņš ir gatavs savam uzdevumam. Ko šī patiesība varētu mums mācīt par pacietību? _____

Kunga eņģelis

“Kunga eņģelis” parādījās Mozum uguns liesmās “no krūma iekšienes” (2. Moz. 3:2, NIV). Tas bija pats Kungs Jēzus, kas runāja uz Mozu “no krūma iekšienes” (2. Moz. 3:4, NIV).

Neesiet samulsuši, ka “Kunga eņģelis” tiek uzskatīts par Jēzus Kristus apzīmējumu. Pats termins “eņģelis” vienkārši nozīmē “sūtnis” (ebreju val. “mal'akh”), un tas vienmēr ir atkarīgs no konteksta, vai šis eņģelis ir interpretējams kā cilvēciska vai dievišķa būtne (sk. Mal. 3:1). Bībelē ir daudz gadījumu, kad “Kunga eņģelis” attiecas uz dievišķo personu (izpētiet, piem., 1. Moz. 22:11, 15–18; 1. Moz. 31:3, 11, 13; Soģu 2:1, 2; Soģu 6:11–22; Cah. 3:1). Šis Kunga eņģelis runā ne tikai Kunga vārdā, bet Viņš ir pats Kungs. Jēzus ir Dieva sūtnis, lai darītu zināmu mums Tēva Vārdu.

Izlasi 2. Mozus 3:7–12. Kā Dievs izskaidroja Mozum, kāpēc Viņš gribēja iejaukties Ēģiptē paverdzināto israēliešu labā? _____

Dieva tautas ciešanas Ēģiptē tēlaini raksturotas kā vaidēšana un dziļš sauciens pēc palīdzības. Dievs dzirdēja viņu saucienu un bija noraizējies (2. Moz. 2:23–25). Viņš tos sauca par “Manu tautu” (2. Moz. 3:7). Tas ir, pat pirms Sinaja un derības slēgšanas tie bija Viņa ļaudis, un Viņš palīdzēs tiem dzīvot un uzplaukt (ja viņi paklausīs) Kānaānas zemē, kā Viņš bija apsolijs viņu tēviem.

Dievs sacīja Mozum, ka Viņš to sūta pie faraona konkrēta uzdevuma veikšanai: “Tagad ej, Es tevi sūtīšu pie faraona. Izved Manu tautu, Israēla bērņus, no Ēģiptes!” (2. Moz. 3:10) Atkal Dievs tos sauca par “Manu tautu”.

Kādu uzdevumu Dievs uzdeva Savam kalpam! Tāpēc Mozus atbildēja ar jautājumu: “Kas es esmu?” Tas ir, saprotot, cik nozīmīgs ir uzdevums un kāda būs viņa loma tajā, Mozus jautā, kāpēc gan lai tiktu izvēlēts tāds cilvēks kā viņš. Šeit jau agri mēs iepazīstam viņa raksturu, pazemību un sajūtu, ka viņš nav tik augsta aicinājuma cienīgs.

Kāpēc pazemība un “necienīguma” apziņa ir tik svarīga ikvienam, kas cenšas sekot Kungam un kaut ko darīt Viņa labā? _____

Kunga Vārds

Izlasi 2. Moz. 3:13–22. Kāpēc Mozus vēlējās uzzināt Dieva vārdu, un kāda ir Viņa vārda nozīme? _____

_____

_____

Dievs Mozum Sevi nosauca par “ehejeh ‘asher ‘ehejeh”, kas burtiski nozīmē “Es būšu tas, kas Es būšu” vai “Es esmu tas, kas Es esmu”. 2. Moz. 3:12 Dievs lieto to pašu darbības vārdu ‘ehejeh’, ko 14. pantā, sakot Mozum “Es būšu” (ar tevi). Tas nozīmē, ka Dievs ir mūžīgs. Viņš ir pārpasaulīgais Dievs, kā arī visvarenais Dievs, un Viņš mājo ar tiem, “kas ir nožēlas pilni un garā pazemīgi” (Jes. 57:15, NRSV).

Dieva īsto vārdu “Jahve” (angļu Bībelēs parasti tulkots kā “LORD” (“Kungs”)) Dieva tauta zināja jau no paša sākuma, pat ja viņi nezināja tā dziļāko nozīmi. Mozus zināja arī vārdu Jahve, taču, tāpat kā citi, viņš nezināja patieso nozīmi. Viņa jautājums: “Kā tevi sauc?” ir jautājums par šo dziļāko nozīmi.

Noderīga norāde ir 2. Moz. 6:3, kur Dievs teica: “Es esmu parādījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam kā visuvarenais Dievs, bet Savu īsto vārdu, Tas Kungs, Es netiku darījis viņiem zināmu” (2. Moz. 6:3). Tas nenozīmē, ka Ādams, Noa, Ābrahāms un sen-tēvi nezināja vārdu “Jahve” (sk. 1. Moz. 2:4, 9; 1. Moz. 4:1, 26; 1. Moz. 7:5; 1. Moz. 15:6–8 utt.). Tas nozīmē to, ka viņi nezināja tā dziļāko nozīmi.

Viņa vārds Jahve norāda uz faktu, ka Viņš ir personīgais Dievs, Savas tautas Dievs, derības Dievs. Viņš ir tuvs, intīms Dievs, kas iesaistās cilvēku dzīvē. Visvarenais Dievs (1. Moz. 17:1) ir Dievs, kurš brīnumaini iejaucās ar Savu spēku. Bet Jahve ir Dievs, kas parāda savu morālo spēku ar mīlestību un rūpēm. Viņš ir tāds pats Dievs kā “Elohims” (“varens, stiprs, pārpasaulīgs Dievs”, “visu cilvēku Dievs”, “Visuma Valdnieks”, “visa Radītājs”), taču dažādi Viņa attiecību ar cilvēci aspekti tiek atklāti ar pašu vārdu Jahve.

Zināt vārdu vai piesaukt Dieva vārdu nav kaut kas maģisks. Runa ir par Viņa vārda pasludināšanu, kas nozīmē mācīt citiem patiesību par šo Dievu un par pestīšanu, ko Viņš piedāvā visiem, kas nāk ticībā. Kā saka Joēls: “Tad notiks, ka izglābs sevi ikviens, kas piesauks Tā Kunga Vārdu” (Joēla 3:5).

Kā jūs savā dzīvē esat piedzīvojuši tuvību ar Jahvi, ko Viņš vēlas iegūt ar visiem, kas ir Viņam uzticīgi? _____

_____

_____

Četri aizbildinājumi

Izlasi 2. Moz. 4:1–17. Kādu zīmju kopumu Dievs lika Mozum izpildīt, lai stiprinātu viņa kā Dieva vēstneša stāvokli? _____

Mozus atkal mēģināja atbrīvoties no uzdevuma, ko Dievs viņam vēlējās uzticēt (sk. 2. Mozus 3:11). Viņš negribēja doties uz Ēģipti un stāties pretī faraonam. Galu galā viņš jau bija cietis neveiksmi, kad iepriekš mēģināja viens pats palīdzēt ebrejiem. Arī viņa paša tauta neticēja viņam un nepieņēma viņu kā vadītāju. Tāpēc viņš formulēja trešo aizbildinājumu: “Viņi man neticēs un neklausīs mani” (2. Moz. 4:1). Tas nebija jautājums par kaut kā jauna apgūšanu; tas bija mēģinājums pateikt “nē” atbildībai, ko Dievs viņam lūdza uzņemties.

Mozum tika dotas divas brīnumu zīmes, kas bija jāveic Israēla vecājo un vēlāk faraona priekšā: (1) viņa nūja pārvērtās par čūsku un pēc tam atkal par nūju, un (2) viņa roka kļūst spītālīga, bet pēc tam uzreiz tiek dziedināta. Abiem brīnumiem būtu jāpārlicina vecājie, ka Dievs darbojas viņu labā. Bet, ja nē, tiks pievienots trešais brīnums – ūdens pārvērtīsies asinīs (2. Moz. 4:8, 9).

Lai gan Dievs Mozum deva šos varenos brīnumus, viņš tomēr atrada vēl vienu aizbildinājumu, ceturto: ka viņš nav labs runātājs.

Izlasi 2. Moz. 4:10–18. Kā Kungs reaģē uz Mozu, un kādu mācību mēs varam no tā gūt sev, lai arī uz ko Dievs mūs aicinātu? _____

Šis četrus aizbildinājumu kopums parāda Mozus nevēlēšanos sekot Dieva aicinājumam. Ar “pamatotiem” iebildumiem viņš maskē savu nevēlēšanos doties ceļā. Pirmie trīs aizbildinājumi ir jautājumu veidā: (1) Kas es esmu? (2) Kas tu esi? un (3) Ko darīt, ja viņi man netic? Bet ceturtais iebildums ir apgalvojums: “Es neesmu daiļrunīgs.” Dievs uz tiem visiem reaģēja un radīja spēcīgu risinājumu. Uz šiem aizbildinājumiem Dievs atbildēja ar daudziem spēcīgiem apsolījumiem.

Tad Mozus izsaka savu piekto un pēdējo lūgumu un tiešā veidā lūdz: “Ak, mans Kungs, lūdzu, sūti kādu citu” (2. Moz. 4:13, NRSV). Atbildot uz to, Dievs viņam saka, ka Viņš jau sūta savu brāli Āronu viņam pretī, lai sniegtu viņam atbalstu. Visbeidzot Mozus klusu piekāpjas un pirms došanās uz Ēģipti lūdz Jetrus svētību.

Apgraizīšana

Izlasi 2. Moz. 4:18–31. Kā mēs saprotam šo dīvaino stāstu, un kādu mācību mēs varam no tā gūt? _____

Bībeles pētniekus satricē lasītāis, ka pēc tam, kad Mozus paklausīja Kungam un uz sāka ceļojumu atpakaļ uz Ēģipti, Kungs "vēlējās viņu nogalināt" (2. Moz. 4:24). No stāsta konteksta ir skaidrs, ka problēma bija apgraizīšana. Viņa jaunākais dēls netika apgraizīts, kā to prasīja Ābrahāma derība (1. Moz. 17:10, 11).

Mozum kā Dieva tautas vadītājam bija jāparāda nevainojama pakļaušanās un paklausība Dievam, lai viņš būtu spējīgs mācīt citus būt paklausīgiem. Viņam bija jābūt pilnīgas padevības Dievam paraugam. Viņa sieva Cipora bija aktīva sieviete un apgraizīja savu dēlu, lai glābtu vīra dzīvību. Viņa pieskārās Mozum ar "asiņaino priekšādiņu", un šis asinis simbolizē izpirkšanu, dzīvību un derības aizzīmogošanu. Fakts, ka tas tika izdarīts tādā steigā, tikai palielina situācijas dramatiskumu.

No šīs epizodes var gūt svarīgu mācību: izdariet visu, ko jūs zināt, kas ir pareizi.

"Ejot prom no Midiānas, Mozus saņēma pārsteidzošu un briesmīgu brīdinājumu par Dieva nepatiku. Viņam parādījās draudošs eņģelis, kas it kā tūlīt gatavojās viņu nogalināt. Netika dots nekāds paskaidrojums, bet Mozus atcerējās, ka, padodamies sievas iespaidam, viņš nav ievērojis Dieva prasības, jo nebija apgraizījis savu jaunāko dēlu. "Viņš nebija ievērojis noteikumus, kuru pildīšanas gadījumā viņa bērns varēja kļūt par svētību saņēmēju, kuras nāca no Dieva derības ar Israēlu, un tāda nolaidība no izraudzītā vadoņa puses tautā varēja tikai vājināt Kunga priekšrakstu spēku. Bailēs, ka vīru var nonāvēt, Cipora pati veica apgraizīšanu, un pēc tam eņģelis ļāva Mozum iet tālāk. Pildot uzdevumu pie faraona, Mozum priekšā stāvēja daudzi bīstami brīži; viņa dzīvību varēja saglabāt tikai ar svēto eņģeļu palīdzību. Ikdienā izturoties nevērīgi pret izprastu pienākumu, viņš netiktu pasargāts, jo svētie eņģeļi viņu tad nebūtu apklājuši." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši", 255., 256. lpp.)

Ko šim stāstam vajadzētu jums pateikt, ja jūs patiešām esat vainīgi, ka esat pametuši novārtā zināmas lietas? Kā jums vajadzētu to tagad labot? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Mozus” (251.–256. lpp.).

Degošais krūms, iespējams, bija vispārveidojošākais piedzīvojums Mozus dzīvē. Visi citi augstākie punkti viņa dzīvē bija saistīti ar viņa pozitīvo, paklausīgo atbildi uz Dieva pavēli izvest ebrejus no Ēģiptes uz Apsolīto zemi.

Protams, tagad mēs zinām, kā tas viss izvērtās. Bet iedomājieties sevi Mozus vietā pie degošā krūma. Viņš bija aizbēdzis no Ēģiptes, lai glābtu savu dzīvību. Pēdējo 40 gadu laikā uz vēstures skatuves bija iznākusi jauna ebreju paaudze, no kuriem daudzi, iespējams, maz zināja par viņu, vai varbūt tie bija gadu gaitā izkropļoti stāsti. Un tomēr tagad Dievs viņu aicināja vadīt šīs tautas bēgšanu no varenās Ēģiptes!? Nav brīnums, ka sākumā viņš nebija atsaucīgs!

Jā, tas bija ārkārtīgi prasīgs uzdevums, taču iedomājieties, ko viņš būtu palaidis garām, ja būtu Dievam pateicis galīgu “nē”. Viņš, iespējams, vienkārši pazustu vēsturē, nevis – pateicoties viņā esošajam Dieva spēkam darbībā – burtiski veidotu vēsturi un kļūtu par vienu no lielākajiem un ietekmīgākajiem cilvēkiem ne tikai Bībelē, bet arī visā pasaulē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. *Klusajos tuksnesī pavadītajos gados Mozus darīja to, uz ko Dievs viņu aicināja: viņš bija ģimenes cilvēks, rūpējās par aitām un, Dieva iedvesmots, uzrakstīja divas Bībeles grāmatas, pirms tika aicināts kļūt par diženu Dieva tautas vadītāju. Ko Mozus pieredze mums māca par mūsu pašu pienākumiem dzīvē?*
2. *Varētu iebilst, ka, virspusēji skatoties, Mozus aizbildinājumi paši par sevi bija diezgan saprātīgi, vai ne? “Kāpēc cilvēkiem vajadzētu man ticēt? Kas es esmu, lai mani klausītos? Es nemāku labi runāt.” Ko šim stāstam vajadzētu mums stāstīt par to, kā iemācīties paļauties uz to, ka Dievs var mums dot iespēju darīt to, uz ko Viņš mūs aicina?*
3. *Vairāk pakavējieties pie jautājuma, kas minēts svētdienas tēmā par Mozu kā*
  1. *Mozus grāmatas autoru un to, cik svarīgs ir šis darbs, lai izprastu svēto vēsturi un pestīšanas plānu. Kāpēc mums jācinās pret katru mēģinājumu (un tādu ir daudz) vājināt šīs grāmatas autoritāti, īpaši centienus noliegt tās vēsturiskumu, jo īpaši pirmās 11 nodaļas?*